



ЦЪРКОВЕНЪ ВЪСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

БЕЗПЛАТНО ПРИБИРАНЕ: „Духовна култура“, списание за религия, изкуство и наука, и „Книжици за деца“.

23. Българският Църковен Вестник
24. св. Неделя — Тукъ

АБОНАМЕНТЪ: I За България: учители и ученици: за година 100 лева; за чужбина: за година 120 лева (платими на месца 70 лева (платими на единъ месец 40 лева (сжщо): II. За чужбина (абонаментъ е само годишенъ и въ предплата): 350 лева (за турски лири, а за Америка 2 долари). Всичко, което се отнася до „Църковенъ Вестникъ“ и притурките, да се

адресира до Редакцията (Синодална Палата); непомѣстени ръкописи за седмичното издание не се повръщатъ. Всички парични суми да се изпращатъ до Администрацията. Обявления, само предплатени, се печататъ на последнитѣ страници. Плаща се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подписъ и за всѣка останала дума по 2 лева. Официалнитѣ обявления на църковнитѣ учреждения се изпращатъ направо въ Администрацията; частни обявления се приематъ и чрезъ агентитѣ; последнитѣ получаватъ 30% отстъпка.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Беззаконие или плодъ на заблуда. — Д.
2. Псгрѣшни методи — лоши сетнини. — Г. Ст. Пашевъ.
3. Мартинъ Лутеръ и протестантизмътъ. — Д-ръ М. Стояновъ
4. Едно описание, което ни пренася въ времето на св. царь Борисъ и царь Симеонъ. — Прот. Ив. Гошевъ.
5. Где е островъ Критъ! — Свещ. Йорд. Свѣтославовъ.
6. Художественъ отдѣлъ: Вѣра — Хр. Борина. Гора. — И. Воленъ.
7. Сказки и събрания.
8. Културни прояви.
9. Бележки и отзивы.
10. Книги.
11. Изъ печата.
12. Седмиченъ прегледъ на събитията.
13. Църковна и обществена лѣтопись: I. У насъ; II. Въ чужбина.
14. Обявления.

гр. М. Търново да се счита за напредъ народно гранично училище и учителитѣ при сжщото училище да получаватъ 8% допълнително възнаграждение върху основната си заплата“.

Не ние известно, по силата на какви подбуди г-нъ Министърътъ на просвѣтата е призналъ частното католическо училище въ гр. Малко Търново за народно. Ние сме, обаче, убедени, че законни подбуди нѣма. Тази заповѣдь е или *беззаконие*, или е плодъ на случайна *нежелателна заблуда*.

Чл. 58. ал. II, въз основа на който е признато частното католическо училище за *народно*, гласи: „Въ погранични общини, дето учителскитѣ персоналъ се издържа изцѣло отъ държавата, учителитѣ получаватъ допълнително възнаграждение отъ 25—50% върху основната си заплата“. Очевидно е, че той не дава *основания* едно частно католическо училище да бжде признато за *народно*. Не бива да се забравя, че Малкотърновското частно католическо училище никога не е било държавно, не веднажъ е нарушавало наредбитѣ на окръжната и околийска инспекция, винаги е прибѣгвало до закрилата на френския пълномощенъ министъръ въ София, за да се запази отъ контрола на българската училищна власть и непрекъснато развива пакостна католическа пропаганда.

Малко-Търновско е не само погранична областъ. То десетилѣтия вече е лакома примамка за католически агенти. Милиони сж заровили тѣ тамъ, за да купятъ съвестята на православнитѣ българи. Успѣхътъ имъ е незначителенъ, благодарение на будното национално съзнание и яката привързаностъ къмъ Православната църква на малкотърновци. Нима днесъ, въ тѣзи неспокойни дни, български министъръ на просвѣтата ще подмогне римокатолически агенти да печелятъ душитѣ на младитѣ български синове и дъщери. да разслояватъ върското и национално единство на българското население въ малко-търновско? Просвѣтната политика на г-нъ министъръ Д-ръ Ат. Бояджиевъ не се мири съ подписаната отъ него на 16. XI. т. г. заповѣдь № 6016. И поради това, ние сме убедени, че тази заповѣдь, плодъ на случайна и нежелана заблуда, като противозаконна и противонационална, ще бжде незабавно отмѣнена.

Беззаконие или плодъ на заблуда.

Въ гр. Малко-Търново има частно католическо училище. Въ него учителствуватъ католически калугери и калугерки безъ нужния за това образователенъ цензъ. Това училище се издържа отъ папата за пропагандаторски цели. По силата на чл. 4 отъ Закона за бюджета на държавата ученицитѣ и въ това училище трѣбваше да плащатъ такса по 1000 лева. За голѣма изненада на всички малкотърновци г-нъ Министърътъ на просвѣтата издаде на 16. X. т. г. следната заповѣдь № 6016:

Въз основа чл. 58 ал. II. отъ Закона за народното просвѣта и съгласно чл. I, § I, отъ бюджета на Министерството за течащата 1933/34 г. г., постановяваме: Частното българо-католическо училище въ

Погрѣшни методи — лоши сетнини.

Въ края на кратката си статия „Погрѣшни методи на църковно-просвѣтна дейность“¹⁾ ние казахме, че споменатото там дѣление на хората на „избрани“, „приближени“, „достойни“ и пр. пр., което нѣкои просвѣтни дейци правятъ, е съ голѣми и опасни последици. Тука ще посочимъ сжщо на кратко въ какво се състоятъ нѣкои отъ тия опасности.

На всички е известно, че нашиятъ животъ, отъ войнитѣ насамъ, се характеризира съ една особена изостреностъ и напрегнатостъ, която създава потреси въ всички почти области и прояви. Не остана незасегнатъ и религиозниятъ животъ. Тука тази чувствителностъ се изостри особено много; тя се осланя на едно общо състояние на духоветѣ, размирено и разколебано отъ най-разнообразни причини и влияния. Едно неспокойствие, нѣкакво брожение, търсене на нѣщо ново, способно да погълне душата, да я успокои, да създаде подтици за работа, да отклони вниманието отъ мъжитѣ на живота и пр. и пр. е обхванало цѣли слоеве отъ нашето общество. Тия, които сж настроени религиозно, но които не могатъ да се справятъ съ душевната си тревога, търсятъ помощъ тамъ, дето наистина трѣбва да я намѣрватъ: въ Църквата, около църковнитѣ дейци, около подетата въ тази посока църковно-просвѣтна и социална дейность. Но една голѣма частъ търси тази утеха, за голѣмо съжаление, срѣди най-разнообразни сектантски движения, дето опитни съблазнители разстройватъ и тъй болезненото душевно състояние на тия измъчени „търсачи на истината“. Една голѣма частъ отъ тия нещастници е била отблъсната или недоволената отъ православнитѣ просвѣтни дейци или отъ свещенослужителитѣ, главно поради несъумяване да се пристъпи къмъ тѣхъ по начинъ, който да може да ги спечели за Църквата, или, както казахме, поради погрѣшни методи на въпитателно и просвѣтно въздействие. Това сж болни човѣшки души и сърдца, които искатъ лѣкуване. И ето, въ тая атмосфера на болезненостъ въ религиознитѣ преживѣвания, хората, които търсятъ утеха и запълняне на душевната празнота, или смекчаване на мъката, се почувствуватъ съвсемъ изоставени, отритнати, несърдѣти, защото деентъ, или дейцитѣ сж се оградил отъ други хора, отъ други лица. Загнѣздя се въ душата чувството на незадоволство, чувството на пренебрежнатостъ се разраства до такава степенъ, щото създава не само болка въ душата, но и нѣкакво спонтанно изникващо желание за отплата, за действуване прогивъ тия, които не сж били достатъчно внимателни. Въ много мѣста у насъ, тъкмо на подобно едно обстоятелство се създаваха и създаватъ последователи на адвентизъмъ, петдесатничество, дѣновизъмъ и пр.

Но нека да оставимъ тия случаи, кждето търсенето на религиозни преживѣвания, на духовна храна за изгладнялата душа, почива на особената изостреностъ на чувствителността, за което говорихме. Да разгледаме тия срѣди, които по-спокойно срѣщатъ и преживѣватъ. Ако първитѣ случаи сж сравнително малко, вторитѣ можемъ да кажемъ, сж грамадното болшинство отъ хората, които не се чуждятъ отъ Църквата, които търсятъ тамъ висша

¹⁾ Въ редицата статии, които печатахме и мислимъ да печатаме, ако ни се окаже и за напредъ любезно гостоприемство на страницитѣ на „Ц. Вестникъ“, заемаме чистото принципиално становище по повдигнатитѣ въпросъ. Подчертаваме изрично: личности не засѣгаме и нѣмаме желание да издребняваме въ тази посока; на лице сж истински опасности за духовния ни и църковенъ животъ и наши дългъ е да ги предупредимъ!

утеха въ живота. Какъ реагиратъ тия хора въ случаитѣ, когато просвѣтнитѣ дейци, духовни и мирски лица, прилагатъ отбелязанитѣ отъ насъ методи на работа? Имаше случаи да констатираме на нѣколко мѣста у насъ, че подобно деление на хората внася разложение срѣдъ вѣрващитѣ и отслабва, вмѣсто да заякчава, връзкитѣ имъ съ Св.ни Църква. Какво фактически произтича отъ това дѣление? Можемъ да констатираме двойно въздействие: едно върху душитѣ на избранитѣ, друго — върху тия, които не сж въ числото на избранитѣ. У първитѣ най-често се поддържа суетливото чувство, че тѣ сж нѣщо повече отъ другитѣ, а следъ него следва и едно леко, пренебрежително отношение къмъ тѣхъ, като къмъ по-долни хора. Човѣшката душа има много слабости... Грѣховността е посяла много семена. И ето, създава се почва за вирѣне тъкмо на отрицателни качества и прояви. Вѣрващитѣ, вмѣсто да търсятъ, дори въ падналитѣ, човѣшкото, за да го издигнатъ, започватъ да се възгордяватъ, да живѣятъ поинтимно духовенъ животъ само съ белязанитѣ избраници, да търсятъ по-близкъ контактъ съ учителитѣ си или водачитѣ си, като смѣтатъ това за своя особена честь и привилегия, за която само тѣ сж призвани. Явно е, че вече се напластяватъ чувства, преценки и отношения, които копаятъ пропасти между вѣрващитѣ, вмѣсто да заякчаватъ връзкитѣ на духовното единство между всички. Но особено опустошително е влиянието на това дѣление върху душитѣ на мнозинството простосмъртни християни... Незабелязано въ тия души се промѣква огорчението... Следъ него следва по-необходимость чувството на засегнато самолюбие. То прави сравнения, дири основания да докаже, че по отношение къмъ изоставения е поствъшено несправедливо. Ето че неволно се почва обсаждане около лошитѣ качества и слабости на тия или други отъ избранитѣ, а заедно съ това около тоя, който тъй несправедливо дѣли хората, християнитѣ... И понеже болки отъ подобни дѣления изпитватъ много лица, общата имъ сждба ги свързва, но не за творчески издигнатъ животъ, а за разрушение. Тѣ коментиратъ и незабелязано идва раздѣлението и разложението.

Ако биха знаели тия дейци, колко разочарования и колко страдания причиняватъ, ако биха преценили фактитѣ обективно и ако биха могли да видятъ, колко опустошения вършатъ въ душитѣ на хората съ тоя начинъ на действие, азъ вѣрвамъ, тѣ биха се отказали отъ него. Интересното и важното въ случая е туй, че на много мѣста духовното единство, духовното спояване около Църквата и вѣрата, макаръ и не особено дейно и творческо, но все пакъ твърдо се е проявявало повече и по-добре преди да се приложатъ пакостнитѣ методи на немѣлитѣ просвѣтители. Нито за моментъ не допускамъ умисънето отъ тѣхна страна, за да услуга тѣ на разединението. Напротивъ, увѣренъ съмъ, че тѣ сж искрени християни и вѣрващи Христови служители. Но пършитѣ сж на лице. Поучителенъ случай наблюдавахъ преди доста години въ града Л... Единъ отъ свещеницитѣ (сега вече покойникъ) най-искрено искаше да работи просвѣтно. Но... работата се развиваше доста зле... Женитѣ отъ формираня отъ него кръжокъ се раздѣлиха; създаде се вътрешна борба... дори нѣщо повече, започнаха се приказки, нареkania, обиди... И добриятъ човѣкъ ми се оплака, че не върви работата му... Привлече и мене къмъ своята работа. Следъ нѣколко срещи и проучвания азъ видѣхъ, че, безъ да ще, той бѣ хвърлил семето на разединението. И тамъ имаше „избрани“, „видни“ госпожи, които не зачитаха простосмъртнитѣ, а последнитѣ нападаха първитѣ и се възмушаваша отъ тѣхната суетностъ и празностъ.

Г. Ст. Пашевъ.

Мартинъ Лутеръ и протестантизмътъ.

(По случай 450-годишния юбилей отъ рождението му).

Своята реформаторска дейностъ Мартинъ Лутеръ започна, както е известно, на 31 октомврий 1517 г. съ прочутия споръ за индулгенциитъ. Следъ това последва диспуа въ Лайпцигъ и сжда въ Вормсъ, на който се дойде до отдѣляне отъ Римъ и до основаване на ново религиозно общество. До своето ново разбиране на християнството Лутеръ бѣше дошелъ, обаче, много време преди 1517 г. Въ своитъ проповѣди и лекции, като професоръ и проповѣдникъ въ Витенбергъ, Лутеръ излага и застъпва предъ слушателитъ си години наредъ своитъ нови схващания по основнитъ въпроси на християнската догматика. Въ нѣкои отъ тѣхъ, като напр., *лекциитъ върху посланието къмъ римлянитъ*, които се преведоха и издадоха едва преди нѣколко години, ние имаме цѣлата богословска мисль на Лутера, изложена ясно и системно както въ никое отъ по-къснитъ му знаменити реформаторски съчинения. И при все това тогава още никой не бѣ го обявилъ и не е мисльлъ да го првовъзгласява за еретикъ. Църквата е дoпускала разномислие по нѣкои богословски въпроси. По въпроса за оправданието, изходниятъ пунктъ на Лутеровото богословие, и по настоящемъ съществуватъ най-различни схващания. Сами протестантитъ признаватъ, че ако учението за оправданието е било изложено още въ 1517 въ формата, въ която го излага 30 години по-късно Триденсиятъ съборъ, никога не би се дошло до отдѣляне на протестантитъ отъ Римъ. Реформацията започна съ спора за индулгенциитъ. Нѣкои виждатъ началото на реформацията въ религиозно-нравственния упадъкъ на католишката църковна иерархия. Вѣрно е, наистина, че се вършеше срамна търговия съ индулгенции, че католишкото духовенство бѣ слабо просвѣтено и морално паднало много низко. Но, все пакъ, не това е причина за реформацията. Имало е периоди на по-страшенъ упадъкъ. Настъпвало е, обаче, опомняне, и не е имало отпадане, откъсване отъ Римъ. Самъ Лутеръ твърди, че до своето ново разбиране на християнството той не е дошелъ самъ, нѣкакъ си изъ единъ пътъ, а ималъ учители и предшественици като Шаупицъ, Григорий отъ Римини и др.

Сжщността на реформацията, заявяватъ модернитъ протестанти, не се крие нито въ нейния исторически развой, нито въ борбата съ папската църква, а въ практическитъ консеквенции отъ новото схващане на вѣрата, до което бѣ дошелъ Лутеръ, които консеквенции бѣха неминуеми, но, които, разбира се, при други исторически условия може би щѣха да се проявятъ въ друга форма. Ако въ Лутеровото схващане на християнството се крие силата и величието на протестантизма, то въ консеквенциитъ на сжщото това учение лежи и трагиката на протестантскитъ общества. Логическото последиствие отъ учението на Лутеръ за оправданието е отричане на всѣкаква институционално-иерархична църква. Отначало, до 1520 г., Лутеръ съвсемъ не мисльше да вади такава консеквенция отъ учението си, но единъ пътъ вмъкнатъ въ борбата и то начело, той се видѣ принуденъ да го направи безъ при това да знае какво ще стане после. И до последния си часъ той не е мисльлъ, че се отдѣля отъ папската църква, за да основе нова църква и се е надѣвалъ, че всички католици ще минатъ на негова страна. Фактически, обаче, и самъ той, и неговитъ последователи и първи помощници, се видѣха принудени да основатъ нова и то видима, иерархично организирана община. Последиствието бѣше, че до Римъ се яви още една „църква“, по сжщество съ нищо не различаваща се отъ Римъ. На

мѣстото на епископитъ и свещеницитъ застанаха пасторитъ, а на мѣстото на папата и съборитъ—Библията. И понеже тази нова „църква“ съ богословието си се самоорганизира, нѣма никаква теоритическа основа на земно съществуване, то тя веднага попадна подъ властта на князетъ и царетъ и така се яви протестантизмътъ на новото време, отъ чиято църковна история и самитъ протестанти се срамуватъ.

Но какво носи на протестантитъ утрешниятъ день? Очитъ имъ отново се обръщатъ къмъ голѣмия реформаторъ и духътъ имъ търси неговия духъ. И действително неговото богословие и днесъ запазва силата си и тържествено шествува надъ всѣкакъвъ модеренъ протестантски либерализъмъ и психологизъмъ отъ типа на Шлайермахеръ и Харнакъ. Но сжщо така и практическитъ консеквенции на това богословие и днесъ, и може би днесъ както никога други пътъ, поставятъ на протестантитъ ребромъ въпроса: „Що е църква и каква трѣбва да бжде тя?“ Особено въ Хитлерова Германия въпросътъ е горящъ. И докато едни тамъ дигатъ ржка отъ Църквата и казватъ: „Тя да върви отново въ катакомбитъ, ние ще се стараемъ да разберемъ вѣрата“, други мислятъ върху нейното битие день и нощъ, озъртатъ се и протѣгатъ даже ржце за помощъ. Другитъ, обаче, ги обвиняватъ въ отстъпление отъ принципитъ на реформацията. Трагиката на протестантизма се крие въ това, че той е много вѣра, а малко Църква, докато тукъ на земята еднакво сж нужни и вѣрата и Църквата.

Сждбинитъ на хората, които питатъ за Богъ, сж скрити въ Божиитъ ржце, а на Своята Църква Той е поржчалъ да се моли „о соединенія църквей“.

Дано бжде чуга тази нейна искрена молба.

Д-ръ М. Стояновъ.

Едно описание, което ни пренася въ времето на св. царъ Борисъ и царъ Симеонъ.

Едно отъ най-ценнитъ за историята ни свидетелства отъ времето, когато се слагатъ основитъ на християнска България, е описанието на едно чудо, което станало въ България въ времето на царъ Симеонъ. Разказътъ за това чудо се запазилъ въ единъ ржкописъ отъ XIV в., пазенъ въ Троицко-Сергиевската лавра въ Русия. За првъ пътъ го публикува рускиятъ ученъ *Хрисантъ М. Лапаровъ*, презъ 1894 год. въ Русия. Макарь и да разказва за събития отъ нашето минало, този разказъ и до днесъ не е публикуванъ у насъ въ своя първотекстъ. Огчасти го преведохъ на български презъ 1929 г. въ едно мое изследване върху иконографията на св. Георги. Въ своя първотекстъ чудото е озаглавено: „Чудо на св. Георги за единъ кръстъ и за единъ българинъ“.

Ето и самиятъ стариненъ разказъ, предаденъ почти буквално.

*

Странствувайки, дойде въ страноприемницата, държащъ единъ кръстъ, братътъ Моканъ, който е видѣлъ това чудо. И като престоя немного дни, поболѣ се и ме повика при себе си. Дойдохъ въ страноприемницата и седнахъ при нозетъ му. Той ми каза:

— Благослови, отче, Господа и помоли Бога за окаяната ми душа! Земи този кръстъ и го запази.

— Какъвъ е този кръстъ? — запитахъ го азъ тогава.

— Дълга е историята на този кръстъ, каза той, пъкъ и не мога и не смѣя да говоря. Виждамъ си вече края. Но ти се помоли за менъ на милостивия Богъ, да поотслаби и почака, та да ти разкажа за кръста.

И пратихъ, та повикаха трима старци. Съ тѣхъ заедно се помолихме и следъ това седнахме при болния братъ, който веднага се подигна, седна и, като се назовава съ честния кръстъ, започна: Отче игумене, Петре! Азъ съмъ отъ новопросвѣтения български народъ, когото Богъ просвѣти съ свето кръщение въ тѣзи години чрезъ Своя избраникъ Борисъ, когото въ светото кръщение нарекоха Михаилъ и който съ Христовата сила и чрезъ кръстния знакъ победи затвърдения (въ злото) и непокорливъ български родъ и просвѣти съ свѣтлината на богоразумието сърдцата, омрачени отъ злокозненитъ дяволски действия, отвърна ги отъ тъмнитъ и измамливи, и смрадни, и богоумразни жертви, изведе ги отъ мракъ на свѣтло, отъ измама и кривда къмъ истина! Той отхвърли смрадания и нечисти жертвени храни, разруши трѣбищата имъ и чрезъ светитъ книги утвърди българитъ въ истинската християнска вѣра, като приведе светаго Иосифа архиепископа, учителя и наставника на други. Той (св. царь Борисъ) създаде църкви и манастири и постави въ тѣхъ епископи, свещеници и игумени, да учатъ и възпитаватъ хората му въ Божия пжтъ. Следъ туй Богъ го сподоби да приеме ангелски образъ и да се представи Христу отъ тоя измамнически животъ въ вишния Ерусалимъ. Докато той още бѣше живъ и живѣеше като монахъ, а вмѣсто него царуваше Владимиръ, синъ му, Божието благословение и Михаиловото (т. е. Борисовото) падна върху Симеона, койго седна на царския тронъ, като отгони своя братъ. Въ тоза време срещу Симеона възстана ульрскиятъ народъ. А Симеонъ събра люди и се би съ угритъ и тѣ го поб диха. Презъ тази година и азъ участвахъ въ оная сечъ.

Тогава азъ, великиягъ архимандритъ, попитахъ болния монахъ:

— Съ какъвъ санъ бѣше почетенъ отъ княза?

— Азъ, отче, отговори той, не съмъ ималъ никакъвъ санъ, нито пъкъ съмъ живѣлъ тамъ, дето живѣеше князътъ, а вѣнка, при людетъ.¹⁾ Когато угритъ ни разгониха, побѣгнахме 50 души наши хора по единъ пжтъ; угритъ ни погнаха, а моягъ конь почна да отслабва и да изостава назадъ отъ другитъ. Тогава викнахъ силно:

— Господи, Боже християнски! Помогни ми заради молитвитъ на великия мжченикъ Георгия! Избави ме! И пакъ добавихъ: Свети Георгие, съ твоеото име ме е нарекълъ свещеникътъ при св. кръщение, твой робъ съмъ, помогни ми, избави ме отъ невѣрнитъ въ тоя часъ!

Тогава дѣсната предна нога на моя конь пропадна въ земята и се строши. Дружината ме изпревари. Близко имаше горичка и долина. И като изпзнахъ лѣка си, държейки стрелитъ въ ржка, побѣгнахъ отъ коня въ дола. Огледахъ се, видѣхъ угритъ какъ тичатъ къмъ моя конь и си рекохъ: — „Господи, Иисусе Христе, помилвай ме и прати Своя угодникъ и мжченикъ Георгия, за да ме прикрие и запази въ тоя часъ. И щомъ плачешкомъ изрекохъ тѣзи думи, веднага коньтъ ми, съ здравъ кракъ, се намѣри при менъ, а угритъ, тичащи следъ него, искаха да го хванатъ, но ни единъ отъ тѣхъ не можеше да се доближи до него. И казахъ си: „Слава Тебѣ, Господи, понеже не си далече отъ ония, които Те призова-

ватъ съ всичкото си сърдце! Великий Георги, бжди съ мене!“

Щомъ възседнахъ моя си конь, угритъ ме погнаха, стреляха ме съ много стрели, и съ силата на Христа и съ помощта на светого Георгия, не ме улучиха. И въ сжщия часъ бѣхъ въ моето си село, макаръ че отъ мѣстото, дето ме стреляха, то отстоеше на 3 дни пжтъ. На втория день — следъ мене — пристигнаха двамина отъ моята дружина, а другитъ ги бѣха избили угритъ, като ги настигнали.

Следъ туй, като чу, че угритъ идатъ, Симеонъ отъново ни извести за война. И както една нощъ спѣхъ въ плевнята съ жена си, при менъ дойде голоусъ мжжъ толкова свѣтль, че не можахъ да гледамъ лицето му. Той ми каза:

— Георги, предстои ти да идешъ на война. Но ти си купи другъ конь за цото сегашниятъ твой конь само три дни ще пжтува съ тебе и веднага ще умре. Заповѣдамъ ти, обаче, да му одерешъ ногата, която му се бѣше счупила, та да видишъ силата на Пресвета Троица и помощта на светия мжченикъ Георгия. Онова, което намѣришъ на тая нога, не бива да го употрѣбишъ за нищо друго, освенъ за кръстъ, и да мълчишъ, докато видишъ Божията слава. И казахъ:

— Господине кой си, та не мога да те погледна, за да видя лицето ти?

— Азъ съмъ — каза ми той — Христовиятъ рабъ Георги, когото викашъ, молейки се.

И като станахъ отъ сънъ, прославихъ Бога и светого Георгия и после, — както светецътъ ми заповѣда — купихъ си другъ конь, съ два коня воювахъ. Когато наближи деньтъ да потегля на война, поканихъ свещеникъ и извърши св. та служба. Заклахъ най-сжщия си волъ, сжщо и отъ овцитъ и отъ свинетъ си (заклахъ) на десетъ едно и раздадохъ на беднитъ. И тръгнахъ на война. На третия день коньтъ ми се поболъ и, като падна издѣхна. Другаритъ ми почнаха да припиратъ и не ми даваха да одера ногата, но щомъ имъ разказахъ, какъ се бѣ счупила ногата — а онѣзи двамината, предъ които, кога бѣгахме, коньтъ си бѣше счупилъ ногата, се случиха сега тукъ — тѣ потърпѣха малко. И като одрахме ногата, намѣрихме тамъ на нея, долу подъ колѣното, три желѣзни обръча; костъта се не бѣше преломила напрѣки, но се бѣше разцѣпила по дължината си, и тѣй обръчитъ я стѣгаха здраво. Настоячиво опитахме да ги снемемъ, но не смогнахме; и, като отрѣзахме костъта и я сложихме на камъкъ, съ топоритъ си я развихме на дребни кжсове и така едва успѣхме да снемемъ желѣзата. Очудени отъ великата и неизказваема сила на Света Троица и на бързата помощ на св. мжченикъ Георгия, ние — като прославихме Бога — отидохме на война. По Божия милость, колкото отидохме, никой не загина въ она бой, а всички здрави и неврѣдими се върнахме назадъ.

Превель и съобщава *Прот. Ив. Гошевъ.*

Отци! Разпространявайте „Църковенъ вестникъ“! Внесете го въ всѣки български домъ! „Църковенъ вестникъ“ е вашъ помощникъ.

¹⁾ Болниятъ монахъ съ тия думи иска да каже, че той не билъ нито бояринъ, нито билъ отъ онѣзи видни хора, които живѣели (за отлика отъ простолюднето) въ царския дворъ. Той живѣлъ „вънъ“, т. е. вънъ отъ царския дворъ.

Где е о-въ Критъ?

Питае где е този островъ, защото тамъ имало българи — роби. Сегизъ-тогизъ се появява съобщение, че нѣкой робъ избѣгалъ отъ о. Критъ или отъ други гръцки острови. Така миналия месецъ въ пресата се съобщи следното:

„Завърналъ се е въ родното си село Папазлий, Борисовградско, Желѣзко Милановъ, който още презъ Балканската война билъ падналъ въ пленъ у гърцитѣ. Въ Гърция той водилъ животъ **на най-черенъ робъ**. Разкаравали го по минутѣ и карьеритѣ на островитѣ, където, наедно съ други като него нещастни български военнопленници, билъ заставенъ да върши каторжна работа, срещу която получавалъ само сухъ хлѣбъ.

Най-после, съ рискъ на живота си, той избѣгалъ отъ о-въ Критъ съ една лодка; съ нея доплувалъ чакъ до Албания, а отъ тамъ преминалъ въ Македония близо до Охридъ и следъ 12 денонощия пктуване, криейки се най-шателно, достигналъ българската граница, откъдето билъ препратенъ въ родното си село. *Той разказва, че въ гръцкитѣ острови гниятъ въ най-мизерно положение на роби и каторжници повече отъ 500 български войници, пленени отъ гърцитѣ презъ Балканската война*“.

Върно ли е това?

На този въпросъ трѣбва да отговори нашето министерство на външнитѣ работи. То трѣбва да каже какво е направило за освобождението имъ. Ние слушаме и четеме понѣкога съобщения, че има хора безъ свѣтъ, които се занимаватъ съ търговия на хора. Продаденитѣ роби били откарвани по острови изъ океанитѣ, гдето мжно могла да проникне европейската полиция, та да открие тия нещастни жертви на днешния просвѣтенъ вѣкъ и да накаже злосторницитѣ. Нѣкакъ странно звучи, какъ да не може да се проникне въ тия таинствени острови,

когато има военни кораби и аероплани, които ще дадатъ възможность да се откриятъ тия робски лагери заедно съ тѣхнитѣ похитители!

Но ако това е страшно, то какво може да се каже за о-въ Критъ и други гръцки острови, гдето има български роби?

Где е о-въ Критъ?

Нѣкъде изъ тайнитѣ безбрѣжия на океанитѣ ли? Не! — Той е на нѣколко стотинъ километра отъ България. Покрай него минаватъ и наши параходи. Нима никой не видѣ тия наши изгнаници, които продължаватъ да даватъ своята дань къмъ България вече 20 години?!

Роби още отъ Балканската война!

Ние апелираме къмъ нашето външно министерство да направи всичко възможно и да освободи тия наши герои-войници.

Презъ какви мъчнотии е преминалъ последниятъ избѣгалъ отъ пленическитѣ лагери въ островитѣ, за да се добере до отечеството си! Съ рискъ на живота си той се решилъ да премине силната охрана на гръцката бдителна страна и се освободи отъ робството на XX вѣкъ, предъ лицето на културна Европа. А кой знае, колко нещастници отъ тия герои, въ стремежа си да се освободятъ, при бѣгството си сж станали до сега или жертва на гръцкия куршумъ, или жертва на морскитѣ роби.

Добре е тия, които ходятъ изъ таинственитѣ острови на океана да дирятъ роби, да се приближатъ до о-въ Критъ и другитѣ гръцки острови, та заедно съ нашиятъ пълномощенъ министъръ въ Атина да обхоятъ и освободятъ тия българи-роби.

Стига поругание надъ българския народъ! Нима достигнахме до тамъ, че да не можемъ да дигнемъ гласъ за освобождението на нашитѣ сънародници, които гинатъ като роби-каторжници?

Варна. Свещ. Йорданъ Свѣтославовъ.

ХУДОЖЕСТВЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Вѣра.

Каква беда ми Ти не прати,
о Боже мой!
Градушки по нивята златни,
въ ливади цѣфнаги — порои,
изсипа надъ лозя ресили зной;

Моръ по стадата,
и студъ, и болести и гладъ;
напука се земята,
водата стана ядъ,
изсъхна сичко, вредомъ лъха смрадъ.

Ти искашъ мойта вѣра
тъй да изпиташъ, Господи!
Но знамъ азъ: нѣма мѣра
ни любовта, ни добрината Ти
и днесъ, тъй както и преди.

Ще мине сичко туй, о Боже,
като насънъ.
Дѣсницата Ти всичко ще преможе,
и пакъ ще цѣфне сѣки трънъ,
ще пусне листъ и сухий пънъ;

въ поля широки пълненъ класъ ще грѣе,
ще свети кехлибаренъ гроздъ,
душата бодра ще се смѣе
като немирненъ дроздъ,
устата ще подсвирва като косъ.

Ще блика здраве, сила, радость
отъ сѣко клонче и стебло
и слънцето ще прѣска вѣчна младость;
ще бжде победено сѣко зло
и азъ ще бжда съ дигнато чело!

Хр. Борина.

Гора.

Кравитѣ сами се отбиха отъ пѣтя и колата за-подскача по къртичинитѣ на кукурузенището. Гората се изправи срещу чича Божина; върхаритѣ ѝ неспокойно се размърдаха и зашепнаха; сякаш се готвѣше да посрещне стопанина си. Тихъ вѣтрець го погали.

Чичо Божинъ спрѣ на една полѣнка срѣдъ гората. Като отпѣди добичетата да се поочешатъ у дракитѣ и да се наведатъ за нѣкоя по-зелена сламка, той се изправи и погълна съ погледъ гората. Сякаш не стоеше въ бранището си срѣдъ дърветата, а — въ къщи срѣдъ челедѣта си. Пресната мека свѣтлина наоколо нахлу въ душата му.

Дигнала се е гора за чудо. Съ колко грижи, съ колко обичъ я огледа. Бѣше до колѣне сѣчина. Пролѣтъ, като се развиваше, листенцата ѝ бѣха сиви и меки; и когато ги свиеше човѣкъ въ шепа, сякаш не свиваше вейки, а живо галено котенце. Колко често я спохождаше; на нивата си отива — ще се отбие да я обиколи, отъ нивата ли се връща — пакъ ще мине презъ нея; а понѣкога и въ празникъ — ще рипне, та въ гората само зарадъ нея. Пазѣше я отъ добитѣкъ. Веднажъ я завари побѣлѣла отъ говедата на Ивана Сурия. Като видѣ какъ я газятъ и чекнатъ, какъ приядатъ крехкитѣ филизи, разтрепера се, притѣми му и дигна ржка на Сурия. Суриятъ бѣше побойникъ и извади ножъ. Голѣмъ късметъ има чичо Божинъ, та се зададоха хора по пѣтя.

Сѣчината се отдѣли отъ земята и каточе стана по-рѣдка. Той чистѣше търнето да я не усвоява, изсичаше дракитѣ, подкастриаше я. Тя крепише и се дигаше.

Не се отглежда лесно гората. Толкова време се изнизало отъ тогава, че сякаш тая сѣчина, тия грижи около нея не сж били, а сж видени на сѣне.

Чичо Божинъ стоеше срѣдъ гората и не помръдваше, сякаш самъ бѣше храстъ.

По едно време се разшава, обгърна съ погледъ гората и срещна много тръни, чиито върхове биеха чакъ въ клонка.

„Ехъ, Желѣзко, ехъ, магаре ти! — залюлъ глава чичо Божинъ — така си е. Чуждата ржка не милѣе както своята. Като се откъснешъ отъ работата си така е“.

Той пристѣпи до колата, та откочи брадвата и изгледа дърветата, които бѣха наобиколили полѣнката; едно отъ тѣхъ бѣше излѣзло по-напредъ. Чичо Божинъ го изгледа отъ върха до корена и тръгна срещу него; но още не пристигналъ, сепнато се спрѣ, очитѣ му се оголѣмиха и не помръдваха. Той виждаше като на сѣнь едъръ мустакатъ мжжъ да стои подъ клонитѣ на това дърво и да го гали по меката руса коса... Това бѣше едничкия споменъ отъ баща му, който още на младото си време бѣше напусналъ свѣта. Чичо Божинъ прикрачи подъ дървото, постоя съ затоплено сърдце и отмина на друго. Но то пакъ му се видѣ, че по-нататѣкъ може да влѣзе въ работа, та и него остави. Третото дърво, подъ което се спрѣ, бѣше право като свѣщъ, високо и стройно — клонитѣ му захващаха по-нагоре, отъ колкото на другитѣ. Тѣнѣкъ свѣтлозеленъ лишей красѣше сребърната му напукана кора, а долу, главестиятъ му дѣнеръ бѣше затопленъ отъ гжстъ зеленъ мъхъ. Чичо Божинъ свали овлажнилъ погледъ отъ клонитѣ, протегнати като ржце, помишва го и продума:

„Какъ да кайдисашъ да го отсѣчешъ! За огънь ли е това дърво. То е една хубостъ, само да стоишъ и да му се радвашъ... Ако ще цѣла зима да мръзна

на снѣга, пакъ не мога кайдиса да дигна брадва на него. Така си е“.

И следното дърво, което спрѣ окото му, не отсѣче. Отъ далече му се стори, че ще е добро за горене, но като дойде до него видѣ му се и то право, високо; не искаше да признае дори, че не е така стройно, както първото, да го не обиди сякашъ. По едно време, както му се любуваше, го удари гальовно съ тила на брадвата. И като го удари, тоя си часъ изхвъркна птица отъ клонитѣ и заплѣска съ криле надъ гората, а мравкитѣ, които спокойно сновѣха по кората му нагоре-надолу, се изпокриха въ пукнатинитѣ. Чичо Божинъ дълго се смѣ съ тихъ добродушенъ смѣхъ, а когато се насмѣ, откъсна се и отъ тоя храстъ. Напразно се озърта, напразно търси съ погледъ — нито едно дърво не взе очитѣ му. Най-сетне реши да обиколи горната страна, кждето мѣстото бѣше по-гладно и можеше да го полѣже нѣкое дърво, макаръ че пакъ тамъ му се видѣ много далече отъ колата. Но преди да тръгне, излѣзе на полѣнката, та надникна за кравитѣ, да не би да се изгубятъ на нѣкъде, и следъ като видѣ да се бѣлка гърба на едната между шубрака, отпрати се нагоре. Слънцето свѣтѣше надъ сами върхаритѣ и сякашъ вървѣше заедно съ него нагоре. Които отъ лжчитѣ бѣха успѣли да се промъкнатъ между клонитѣ, лежеха като изморени по земята и се жълтѣеха като огънь. Чичо Божинъ вървѣше по свѣтлината на единъ дълъгъ правъ лжчъ. Подъ краката му сладко шумолѣше шумата и сякашъ не стѣпваше по шума, а по памукъ — така му бѣше меко.

Но дърва за сѣчене и по горния край не намѣри. Ако забележеше нѣкое по-тънко дърво, думаше си:

„Тѣнко е, ама я го вижъ, подгонило небето. То, младото, отъ него ти най-много очаквай. Така си е“.

И като казваше това, трепваше и боязливо се озърташе, сякашъ се боеше отъ нѣчий укоръ.

Въ долната страна на гората, откъмъ пѣтя, имаше суха локва, която презъ лѣтнитѣ дъждовни дни се пълнѣше. На нея често се отбиваше добитѣкътъ да пие, пакъ биволитѣ и лѣгаха да се каятъ. И още когато гората бѣше сѣчена, шубрацитѣ около локвата все биваха огазени, все биваха изкаляни.

„Не е край — мислѣше си чичо Божинъ — да нѣма тамъ нѣкое сбутано дръвце. Сѣ ще има“.

И се отпрати къмъ локвата. Като слизаше надолу и мѣташе погледъ ту на една, ту на друга страна, не преставаше да се тюхка, че изъ цѣла гора не може да пробере една кола дърва за огънь.

„Видѣ ли, какъ ще се върна съ празни кола! — взе да се бои той, и по устнитѣ му се залута плаха усмивка — ще се сказватъ съ мене хората. Да бѣше излѣзълъ ратаятъ, щѣше да нахвърля колата за часъ и ще си стане, та хайде. Но нали трѣбваше плета да доизгради... Па и градината е на прелѣзи и около нея ще се върти нѣкой день. Тръне ще иска да се насѣче и за нея“

Когато мислѣше за търнето, той усети, че нѣкаква радостъ прошава въ душата му; но отъ де идѣше тя, каква бѣше — не може да разбере. По-надолу срещна единъ храстъ, потъналъ въ трѣнякъ, и отново взе да се ядоса на Желѣзка, че не ще да докара тръне за градината отъ тукъ, да изчисти и гората, ами иска да иде на Рудината, защото е по-близо. Още не излялъ яда си къмъ Желѣзка, усети, че радостъта отново се яви и пълнѣше душата му. Но тоя лжтъ чичо Божинъ вече разбираше отъ де иде тя.

„Че защо? може! — усмихна се той — така и

така ще се изгуби единъ день за тръне, ами да го закарамъ баремъ азъ, че ще си изчистя и гората. Той, какъвто е, току ще наври глава и ще поведе колата къмъ Рудината. Хе-хе, за гора излѣзълъ, съ тръне се върналъ. Не иде*.

Чичо Божинъ бѣше приближилъ вече локвата и презъ стволитѣ така силно свѣтѣха шубрацитѣ около нея, така се златѣха, че сякашъ тамъ бѣше паднало парче отъ слънцето. Той се сбързи и излѣзе на видѣло. Около сухата напукана локва стърчеха драки съ по два-три листа, а малко по-навътре, едно криво, гърбаво дърво сякашъ криеше ниския си ръстъ между шубрацитѣ. Чичо Божинъ пристжи до него. Като го гледаше, като гледаше и врѣстниците му на около стройни и горди, дожалъ му за младото сакато дърво и протегна ржка да го помилва:

„Мислишъ, че само тебъ ли ще отсѣка? — заговори му той съ тихъ, мекъ гласъ — нѣма, нѣма. Не бой се. Нѣма. Ами, та нали който ме срещне ще ми се смѣе на ума, като ме види, че тропамъ колата само за единъ трупъ. Не бой се, нѣма“.

Чичо Божинъ мръдна навътре и се наведе да сѣче тръне.

Лъхна вѣтрецъ. Клонетѣ се галѣха единъ другъ и весело си бърборѣха. Листята се кжпѣха и ликуваха въ меката злагиста свѣтлина на есенята.

Надъ гората бѣха се спрѣли тихи есенни облаци.

На другия день Желѣзко излѣзе за дърва. Съ пристигането си той се хвана за брадвата и навлѣзи въ гората да сѣче.

„Уу, че тъмно! Гора — гжста като тъмница. И влажно — протрѣпна той, като разглеждаше наоколо си — слънце не е влизало въ нея. Да ми е да се развъртя на два три пжти, ще стане на полѣни. И порасла. Кога е порасла такава голѣма. Шумака бѣше като минавахъ съ дуловскитѣ говеда покрай нея. Едъръ шумака, ама шумака. И не усетихъ, кога порасте“.

Той плю на ржцетѣ си, натисна шапка и замахна на първото дърво.

Излѣзе силенъ вѣтеръ. Гората зарева и се огъна, сякашъ бѣгаше на нѣкжде. Заскърцаха стволи, затракаха сухи клони, а отъ върхаритѣ се порони клечотакъ. Въ полумрака на гжстата гора често свѣткаше между разлюлянитѣ вършеи синьото студено небе.

Желѣзко бѣше свалилъ една полѣна дървета; като ги и изкастри, нарами ги къмъ колата.

„Мило му било! — зжбѣше се той, като изнасяше дърветата — домързѣло го, пкъкъ мило му. Що да си бѣле раменцето човѣкътъ доде има чуждъ грѣбъ. Я да нѣма кой — да видимъ мило ли ще ти е!“

Насѣчената гора му се видѣ малко, та мина да гѣтне отъ долна страна още нѣкое дърво.

„Тукъ, че е по-близко — спрѣ се той предъ първитѣ дървета. — Онова тамъ е по-криво. Нищо. Нарочно. Нека и хубавитѣ да ги напече огънятъ. Само грозотията ли? Ха-ха-ха!“

Гърлестиятъ му грапавъ смѣхъ удари гората.

„Той сгърна по селата за жито и нѣма да се извие къмъ село баремъ една седмица, пкъкъ азъ утре ще ги нацепя всичкитѣ. Де ще види, де ще познае.“

Желѣзко дигна дървата и потегли за село. Кравитѣ изгънаха грѣбъ, колата заскърца подъ тежкия товаръ.

Гората изоставаше все по-далече и по-далече. И сякашъ не бѣше вече оная истинската, жива гора, а изрисувана — върху мъртвия студень фонъ на небето.

Самъ гора, самъ небе.

И. Волень.

СКАЗКИ И СЪБРАНИЯ.

Тежката индустрия въ Съветска Русия — плановете и действителността. На тая тема въ аудит. № 14 на държавния Университетъ на 1 декемврий говори г. професоръ Ив. Трифоновъ. Сказката бѣ придружена съ свѣтливи картини. Предъ препълнена отъ отбрана публика аудитория, г-нь сказчикътъ разви следнитѣ мисли;

Проблемата за форсирането на индустрията въ Русия за насъ е отъ изключителенъ интересъ. Нашиятъ интересъ къмъ Русия и нейната сждба е голѣмъ. Това обстоятелство става лесно обяснимо като се има предвидъ, че следъ войната Русия представлява едно опитно поле за ново социално строителство. Само така ще можемъ да си обяснимъ, защо онова, което се върши тамъ, е злободневно у насъ. Обаче въ Съветска Русия има много нѣща, неизвестни за насъ. Ние имаме за живота на тая страна данни, които се взаимноизключватъ. Докато за едни Русия е райско добруване, за други тя е мѣсто на плачъ и скърцане съ жби. Но ние трѣбва да търсимъ истината по срѣдата. При добросъвестни усилия ние можемъ да си съставимъ вѣрна картина за стопанския животъ въ Съветска Русия. Онова, което лежи въ основата на нейния животъ, е тежката индустрия. Присгжпвайки къмъ разглеждане именно на тоя въпросъ, сказчикътъ заяви, че ще се придържа о принципа на Тацита, изразенъ съ думитѣ: Да предама онова, което ще кажа безъ гнѣвъ и симпатии, защото каузитѣ ми сж безразлични.

Русия е една отъ най-голѣмитѣ по пространство и население страна въ Европа. Днесъ тя представлява отъ себе си съюзъ на съветски социалистически републики (С. С. С. Р.). По-главни отъ тия републики сж: Украйна, Бѣлорусия, вжтрешна Русия, Транс-Кавказъ и др. Тежката индустрия се базира върху природнитѣ богатства. Русия е надарена съ най-различни природни богатства, особено пкъкъ съ камени вжглища и желѣзни руди. Камено-вжглениитѣ залежи сж групирани въ 3 басейна: 1) Донецки — между Харьковъ и Черно море; 2) Западенъ Сибиръ и 3) Караганда — между Кузнецкъ и Уралъ. Най-много желѣзни руди се намиратъ въ следнитѣ мѣста: 1) Керчъ — годишно около 3 милиарда тона желѣзна руда, 2) Уралски рудни находища, между които доста прочуто е Алапаевското въ срѣдни Уралъ; 3) въ областята на Тула, и 4) Кривой-Рогъ.

Въ края на международната война въ Русия последва революцията. Следъ нея бѣ изработенъ единъ електрификационенъ планъ, а презъ месецъ февруарий 1921 г. бѣ учредена държавна комисиия, която да изработи единъ общъ планъ за цѣлата страна. Единъ отъ плановетѣ въ Русия е и петилѣтката. Тя се създаде главно за индустриализацията на Русия. Нейната задача бѣ да обърне Съветска Русия отъ страна, внасяща отъ вънъ машини и уреди, въ страна само произвеждаща последнитѣ. Петилѣтката бѣ обнародвана презъ 1929 г., а датата на приключването ѝ е 1933 г. Но окончателно обнародваниятъ планъ се измѣняваше. Следъ приключването на всѣка индустриална година се опредѣляха нови цифри за следващата година. Цифритѣ въ петилѣтката бѣха голѣми и мжно реализуеми. Петилѣтката като универсаленъ, всеобщъ планъ обхваща: финанси, транспортъ, потребителни кооперации, народно просвѣщение, постройка на училища и други. Въ Русия различаватъ следнитѣ периоди въ развитието на индустрията: 1) периодъ на мъртва индустрия 1918-1921 г.; 2) периодъ на новозараждащето се производство 1921-25 г.; 3) периодъ на разширяване производството 1925-28 г. Презъ тоя периодъ индустриалнитѣ заведения работятъ съ печалби и 4) периодъ на пълно възстановяване на индустрията—1928-1933 г. Този периодъ е и периодътъ на първата петилѣтка. Презъ 1932 г.

е изработена втората петилѣтка, задачата на която е да завърши възстановяването на цѣлото съветско стопанство; предвижда се електрофикация на индустрията, съобщенията, дори и на земледѣлието, увеличаване желѣзопѣтната мрежа и снабдяване съ нови модерни локомотиви.

За 1931/32 г. постиженията на тежката индустрия сж към $\frac{2}{3}$ отъ плана, Като се сравни онова, което е предвидено, съ онова, което е постигнато, ще се види, че резултатитѣ сж незадоволителни. Само 90% отъ плана е изпълненъ по отношение на петрола. Но ако количествено постиженията на петилѣтката сж незадоволителни (въ смисълъ, че не сж реализирани напълно цифритѣ), още по-незадоволителни въ качествено отношение сж произведенитѣ индустриални фабрики. Трайността на произведенитѣ машини е кжсг. Отъ 100 трактора, следъ една годишна нормална работа, 52% сж станали абсолютно негодни, 40% се нуждаели отъ ремонтъ, а само 7% сж могли да бждатъ използвани безъ каквато и да било поправка. Ето защо презъ 1930 г. билъ издаденъ тревоженъ апелъ да се подобри качеството на фабрикатитѣ, за да не пропадне петилѣтката.

Сказчикътъ разгледа и направената напоследъкъ Урал-сибирска комбинация, която има за целъ да съедини богатството на Уралъ-желѣзната руда съ това на Кузнецкъ — каменитѣ въглища. Следъ това се спре и върху металургичния планъ въ Кривой-рогъ.

Въ заключение г. Ив. Трифоновъ подчерта, че рускитѣ официални сведения за хода на петилѣтката сж трудно податливи на изследване; ето защо не може да се изисква и пълна картина на руската действителност. По-главнитѣ причини за незадоволителнитѣ резултати отъ петилѣтката сж: 1) лошитѣ условия на храна и квартира; 2) недостигъ на срѣдства; 3) липса на вѣчния стимулъ — частния интересъ; 4) изопачена наднична политика; 5) недостатъчна трудова дисциплина и др. Макарь голѣма частъ отъ проектитѣ да не се постигатъ, все пакъ, трѣбва да признаемъ, че Русия е индустриална страна. Тамъ има култъ къмъ материалния прогресъ, независимо отъ режима.

Илия п. Николовъ.

КУЛТУРНИ ПРОЯВИ.

Хората въ хотела.¹⁾ Ние не разбираме добре живота. Съ своя малъкъ умъ не можемъ да обхванемъ неговитѣ прояви. Причината за това е, или че се намираме много близо до житейската картина и погледътъ ни не може да я обхване, или че сме сами действащитѣ лица, творци въ самия животъ, който трѣбва да бжде обектъ на нашето разбиране. За да разгледашъ по-добре живота, трѣбва да бждешъ вънъ отъ него, вънъ отъ картината, която е самъ той. Животътъ е една драма, въ която има трагични и комични елементи, които се низатъ единъ следъ другъ по дългъ, бихме казали, безкраенъ пѣтъ. Но животътъ е и една сцена, която се намира въ това, което ние сме свикнали да наричаме пространство и време; сцена, на която играятъ тия, които представляватъ живота. Отъ тука — вътрешната и външната страни на живота — драма и сцена. Вие искате да разберете живота, да се насладите на неговия чаръ, да се радвате на красотитѣ, вложени въ него. Вие искате да обхванете великото страдание въ неговата свършена пълнота, да го почувствувате и оцените. Но за това трѣбва да бждете предварително зрители на тоя животъ. А за да бждете такива, трѣбва да сте далечъ отъ него тъй, както

поставяте на известно разстояние отъ очитѣ си картината, отобразъ на близъкъ човѣкъ, обектъ на вашето съзерцание. Но какъ? Вие желаете да видите себе си и всички близки и далечни. Отидете тогава на друга една сцена, въ театъра, която е живъ отобразъ на истинската житейска сцена. Тамъ драмата, която ще видите, е драма на живота.

А животътъ е още и единъ хотелъ, който е перифразирана сцена. По-ясно — хотелътъ е сцена и сцената — хотелъ. И въ тоя Grand hotel вие ще видите символа на частъ отъ живота, на частъ отъ драмата на самия животъ. И когато четемъ за тоя хотелъ, и когато го виждаме на сцената въ театъра, се чувствуваме безсилни да упрекнемъ напълно Вики Баумъ, тая велика жена, за гдето представя само малкитѣ човѣчета и тѣхнитѣ „голѣми стремежи“. Но нали все пакъ това е единъ откъсъ на живота, печаленъ на сцената толкова, колкото и печаленъ въ действителността?

Докторъ Отерншлатъ е единъ философъ на живота, получила частъ отъ великото страдание на тая, която го възсъздава на сцената. Той чувствува, че „животътъ е единъ хотелъ съ въртяща се врата. Непрекжнато влизатъ, излизатъ; непрекжнато се раждагъ, умирагъ. Пристигагъ отъ нѣкъде, поживѣешъ малко въ хотела и заминавашъ. А какво вършишъ, докато си въ хотела? Ядешъ, спишъ, бродишъ отъ жгълъ въ жгълъ, нареждашъ си нѣкоя дребна работица, малко флиртувашъ, малко танцувашъ. — Това е всичко. И никой не знае нищо за съседа си. Ти заминешъ, пристига нѣкой другъ и лѣга въ твоего легло...“

Болниятъ, на който лѣкарътъ е съобщилъ, че има малко да живѣе, се стреми да използва „най-рационално“ това, което му остава отъ живота. Блѣсъкътъ на блуднитѣ оргии го привлича. За него най-ценно е шампанското и тая, която продава своята невинностъ. Комарътъ е една чудна добродетель, която може да го вдъхнови, за да извика: „За пръвъ пѣтъ пия и за пръвъ пѣтъ печеля!“

Пари... Пари... Пари... Единъ върховенъ идеалъ, къмъ който се движи всеобщото върховно стремление. Христина Фламъ е едно паднало момиче, което търси „развлечение“. Става любовница на провинциаленъ фабрикантъ, който въ блудно опиянение „диктува“ на своята машинистка презъ нощта.

— Кое те свързва съ него? — я запитва болниятъ Ото Крингелайнъ.

Паритѣ... отговаря тя.

Въ името на тия пари „най-симпатичнитѣ хора сж апаши“. Тѣ избиратъ „хубавъ спортъ“ — кражбата. Такъвъ е поне Тайгернъ, който следи балерината мадамъ Грузинска, за да ѝ вземе скжпоценноститѣ. За да задоволи своитѣ ветрени нужди на разпуснатостъ, той търси „пари много пари...“

Убийството, колкото и да е страшно на пръвъ погледъ, е все пакъ единъ новъ спортъ.

— Той е убитъ!.. се провиква съ разтреперанъ гласъ „неволниятъ свидетелъ“.

— Това не е важно! — отговаря убиецътъ.

Задуха... Изъ цѣлия хотелъ се движатъ, сякашъ, нощни призраци. Страхъ те е отъ себе си. Страхъ те е отъ другитѣ. Никой никому не вѣрва. Грузинска, прочута балерина, „уморена отъ живота, отчаяна отъ изкуството си“ поради преминала младостъ, идва до самоубийство. Но любовта на „младия спортистъ“ я възражда. Но и тая любовъ е надъхана съ общата фатална миризма. „Който не е живѣлъ плътски, говори философътъ на сцената, е мъртавъ човѣкъ“. Такава е общата идеология.

— Менъ ми е зле... му се оплаква единъ.

— Това е отъ въздуха! — отговаря той.

И за това близостта на смъртта принуждава човѣка да се смѣе, лудо да се смѣе, безъ да мисли, какво

¹⁾ По случай едноименната драма отъ Вики Баумъ, която се играе въ Народния театъръ.

има задъ смъртта. Безумно се смѣе той, не успѣлъ да схване своята собствена история.

— Тоя човѣкъ се е побъркалъ. Радва се, че щѣлъ да умре!.. забелязва фабрикантътъ.

... Ще излѣзе и той тѣй, както всички излизатъ отъ хотела, за да остави мѣстото си на другъ...

... Това е всичко. Това е цѣлата поезия и цѣлата проза на „Grand hotel“.

Но тоя „Grand hotel“, представенъ на сцената, съ въртяща се врата, стълби, асансьоръ, коридори и нѣколко стаи, не е пъленъ символъ на цѣлия животъ, защото, въ противенъ случай, Ото Крингелайнъ щѣше да знае, защо се смѣе. Освенъ стаи № № 168, 169, 170 и 171 има и други. Но, може би, не въ свѣтло мебелирани стаи, а въ нѣкой жгълъ на тавана, подъ студенитѣ каменни стълби или дълбоко въ мрачнитѣ подземия живѣятъ и онѣзи „господа хора“, които представя Максимъ Горки въ своята драма „На днѣ“. „Може би“ и въ нѣкои стаи или разни жгли живѣятъ и хора, които биха се противопоставили на доктора-философъ, който мисли, че въ хотела само „ядешъ, спишъ, бродишъ отъ жгълъ въ жгълъ, нареждашъ си нѣкои дребни работици, малко флиртурашъ и малко танцувашъ.“ Тѣ биха казали, че освенъ несъзнателното „влизане и излизане“ има и единъ разуменъ стремежъ на горе...

Но за тѣхъ Вики Баумъ нищо не говори, може би защото и сами тѣ не обичатъ да говорятъ много за себе си...
Т. Р.

Съветскитѣ театри. Класическитѣ пиеси всѣки день намиратъ все по голѣмо и по-голѣмо гостоприемство въ советскитѣ театри. Никога отъ октомврийската революция не сж били тѣй поставяни Шекспирови пиеси — въ такова количество — както презъ тая година. Революционниятъ театръ е включилъ въ репертуара си „Ромео и Джулиета“. Държавниятъ еврейски театръ е поставилъ въ бждещия си репертуаръ „Кралъ Лиръ“. „Дванадесетата нощъ“ фигурира въ репертуара на стария Художественъ театръ, а „Всичко е добре, което добре свършва“ — въ Новия театръ. На офицеритѣ и войницитѣ отъ червената армия ще бждатъ представени отъ червеноармейскитѣ театри „Хенрихъ V“ и „Хенрихъ IV“. Камерниятъ театръ, отъ своя страна, ще изнесе „Антоний и Клеопатра“.

Но не се свършва само съ Шекспира. Сжщо въ камерния театръ ще се играе „Египетска нощъ“ отъ Пушкинъ. Други театри поставятъ „Човѣшката комедия“ отъ Балзакъ и пиеси отъ Островски. Възобновени сж постановкитѣ на „Мъртвитѣ души“, която е имала изключителенъ успѣхъ, и на „Евгени Базаровъ“, по романа „Бащи и деца“ на Тургенева.

Възвръщане къмъ класичитѣ се наблюдава и въ областта на музиката. Нѣма концертъ, на който да не се изпълнява нѣщо отъ Чайковски. По случай 40-год. му посмъртенъ юбилей сж били изнесени дори малко известни и малко изпълнявани до сега негови композиции. Много често днесъ се изпълняватъ и музикални кжсове отъ С. В. Рахманиновъ, който много години бѣ официално забраненъ въ Северна Русия.

Американска сезонна статистика. Нюйоркската филхармония е приключила сезона за 1933 г. Дадени сж 120 концерта съ 400 изпълнения, 140 пиеси отъ 62 композитори, принадлежащи на 14 народности. Отъ балканскитѣ държави е била представена само Ромъния.

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ.

Католишкиятъ скждоуменъ фалшификаторъ на българската история, загубилиятъ свѣнъ писачъ, именуванъ Д-ръ Гюловъ, отново е изпълнилъ една четвъртъ отъ в. „Истина“ съ дръзки оскърбления за православието и Православната църква. Г-нъ Докторътъ иска да му се отговори „сѣ аргументи, а да не се прибѣгва до Конституцията и Наказателния законъ“. Забравилъ е, че аргументи сж му посочвани не веднажъ и че той се е спотайвалъ, за да проговори следъ дълги дни въ нѣкоя лукава и скждоума статия на друга тема. Ще му ги напомниме.

Първиятъ нашъ аргументъ, г-нъ Докторе, е, че Вие не правите отлика между *православие* и *православни*. Или не умѣете да направите тази отлика или съзнателно, по старъ навикъ, лукавите по иезуитски, за да заблудите читателитѣ си. Съ други думи — или не умѣете да мислите, или сте съзнателенъ заблудителъ.

Вториятъ нашъ аргументъ е, че България е била и е православна. Историята е нелицемѣрна свидетелка на тази истина. Вашитѣ фалшификации сж наивни и смѣшни. Тѣ сж отречени отъ всички умни и учени наши историци, начело съ г. проф. Златарски.

Третиятъ нашъ аргументъ е, че православни владци и свещеници създадоха днешна България съ подвигъ вдѣхновенъ и жертви святи. По силата на това българската конституция нарежда, че „господстващата въ българското царство вѣра е православно-християнската отъ източно изповѣдание“ (чл. 37), а българскиятъ народъ смѣта *българинъ* и *православенъ* за синоними.

Четвъртиятъ нашъ аргументъ е, че Вие и вашитѣ съдейници не сте носители на българско съзнание. Дръззате, наистина, да крещите сегизъ-тогизъ, че сте българи, но мислитѣ и дѣлата ви крещатъ противъ васъ и ви изобличаватъ. Посочихме ви тѣзи дѣла. Вие се смѣлахте! Жбъ не обълвате!

Кажете, г-нъ Докторе, кажете нѣщичко по наредбитъ на Вашия епископъ да не се споменава името на българския Царъ въ католишкитѣ богослужбени събрания, за да проличи националното и вѣрско съзнание на католицитѣ въ България.

Самоизобличаватъ се. Бюрото на обединенитѣ евангелски църкви въ България е лишило отъ пастирски права г-нъ Методи Ж. Марковъ, пастиръ на 4-та еванг. църква въ гр. Бургазъ. На 19. XI. 1933 г. Бургазската еванг. църква е решила да излѣзе отъ съюза на обединенитѣ църкви и да смѣта за незаконѣрни и не подлежащи на изпълнение решенията на Бюрото на обедин. еванг. църкви. Тя твърди, че разпритѣ срѣдъ евангелискитѣ пастири сж резултатъ на грубъ егоизъмъ и болнаво честолюбие на нѣкои пастири, които искатъ да си създатъ карьера. Въ протоколъ № 4 отъ 19. X. т. г. тя заявява: „Голѣма частъ отъ нашитѣ пастири сж се отдали на голѣмъ карьеризъмъ, забравяйки своя върховенъ дългъ и свещено призвание на духовни водачи, незачитайки установенитѣ статутни и духовнитѣ интереси на пасомитѣ си. За да постигнатъ егоистичнитѣ си желаня, тѣ рушатъ всичко, градено десетки години и постигнато съ скжпи жертви“.

Пастиръ М. Ж. Марковъ пише въ сп. „Религия“, бр. 39:

„Протестантизмътъ, разцвѣтѣлъ се въ комерческа Америка при нови индустриални условия и падналъ изключително въ груби, работнически ржце, разви се — благодарение и на устройството си — едностранчиво, безпринципно, своеобразно, външно, постно, по

мѣстно, съвременно, социално, либерално. Изпадна въ противоречие съ себе си. Отиде въ другата крайност. Дори почна да се отрича, да се самоизяжда: зачеркваха се цѣли пасажи, късаха се страници отъ Библията, преинаваха се тълкуванията, отричаха се откровенията. Разбѣснѣ партизанщина, развилиѣ яростна непотрѣбна борба. Църковността се загуби. Мнозина забравиха меката атмосфера на духовното общение, на вътрешното вглѣбяване. Забравиха дори олтарността на лютеранството! Църквитѣ се превърнаха на приюти, на училища, на университети, на бодници, на клубове, на салони, на гостилници и хотели. Разрушителниятъ демонъ на модернизма разграби скъпи съкровища отъ душитѣ на много добри евангелисти, и тѣ — разголени, раздрипени, гладни — единъ день осъмнаха на кръстопътя на безвѣрието, отрицанието, безбожието.

Въ такава адска каша философия не расте, творчество не вирѣе, изкуството не цвѣти. Ако Коменски, Лютеръ, Цвингли, Калвинъ, Хусъ, Ноксъ, Веслей станатъ днесъ отъ гроба, не биха познали обезличеното дѣло на свещенодействие, на безсънни нощи. И съ кривави сълзи биха го оплакали. И отново биха отишли на жаравни клади за нова реформация.

ИЗЪ ПЕЧАТА.

Въпросътъ за частнитѣ задължения.

Намалението на дохода на цѣлия ни народъ, вследствие на върлуващата стопанска криза, постави и у насъ, както и въ всичкитѣ други страни на свѣта, между другитѣ въпроси отъ стопански и финансовъ характеръ, като повдигането на народното стопанство и заздравяването на общественитѣ финанси, и въпроса за уреждането на частнитѣ задължения.

Ако мѣрките за повдигането на народното стопанство бѣха дали резултатъ, доходътъ на разнитѣ народни слоеве щѣше да се увеличи и въпросътъ за задълженията нѣмаше да съществува.

Но, при днешнитѣ обстоятелства, той не може да не занимава общественото мнение. При липсата на нужния приходъ, тежеститѣ на задълженията сж тѣй голѣми, че тѣ просто сж станали непоносими.

Понеже никой, освенъ стопанската криза, не е виновенъ за това положение на нѣщата, дългъ е на държавата да се намѣси и да търси пжтища и срѣдства за разрешението на въпроса за задълженията.

Ако държавата разполагаше съ достатъчно приходи или пъкъ можеше да склучи единъ голѣмъ заемъ, напримеръ, въ чужбина, тя би могла да направи известни жертви.

Това е изключено днесъ, когато тя сама е принудена да иска нови срѣдства отъ данъкоплатцитѣ, за да покрие своитѣ нужди.

Да се мисли, следователно, че държавата, при днешното положение, ще може да прави каквито и да е жертви, е погрѣшно.

Голѣми жертви не могатъ сжщо да направятъ нито кредитнитѣ учреждения, нито другитѣ кредитори. Да се поиска отъ банцитѣ да се откажатъ отъ частъ отъ вземанията си въ полза на длъжницитѣ, то значи да се поиска отъ тѣхъ да жертвуватъ не само своитѣ капитали, но и ония на вложителитѣ. Това би имало като последствие разстройството на цѣлата частна и държавна кредитна система на страната и пресушаването на източника за образуване на нови капитали — спестяването.

Жертвитѣ, които биха могли да се искатъ отъ банцитѣ, не трѣбва да бждатъ други, освенъ намалението на лихвитѣ и отсрочването на задълженията. Но, ако тѣзи отсрочки бждатъ много дълги — 5, 10, 15, 20 години или повече, тогава държавата трѣбва да се намѣси и да създаде една амортизационна каса.

Тази каса ще поеме върху себе си задълженията, срещу издаването на лихвоносни облигации, гарантирани отъ държавата, които ще се връчатъ на банцитѣ и другитѣ кредитори. Касата ще се гарантира чрезъ взимане ипотеки върху имотитѣ на длъжницитѣ.

Но облигациитѣ, за да иматъ стойностъ, ще трѣбва

касата да бжде разумно ржководена, споредъ всички правила на едно солидно финансово учреждение, безъ намѣса на партизанство. Отъ друга страна пъкъ, и държавата ще трѣбва да уреди своитѣ финанси така, че гаранцията, която дава, да бжде действителна. Отъ всичко казано до тукъ произлиза първо, че намаление изобщо на задълженията е недопустимо и второ, онѣзи длъжници, които могатъ да плащатъ, ще трѣбва да се издѣлжватъ — за тѣхъ ще може да се предвиди само едно намаление на лихвения процентъ.

Ще се ползватъ отъ другитѣ облекчения само длъжницитѣ, които сж много затруднени и които не сж загубили цѣлия собственъ капиталъ. На длъжницитѣ, които сж загубили най-голѣмата частъ отъ капитала, или които дължатъ повече, отколкото иматъ, трудно ще бжде да имъ се помогне.

Кредитнитѣ учреждения, които ще понесатъ загуби отъ намалението на лихвитѣ, ще могатъ да ги покриватъ чрезъ намаление на лихвитѣ, които тѣ плащатъ за вложовегъ, чрезъ по-евтинъ кредитъ отъ Българската народна банка и чрезъ разумно преустройство на своето управление.

А пъкъ за да мобилизиратъ капиталитѣ, вложени въ облигации, ще иматъ възможностъ да продаватъ или да залагатъ последнитѣ.

Разбира се, че и политиката на Българската народна банка би трѣбвало да се съгласува съ новитѣ обстоятелства.

Отъ всичко това се вижда, че въпросътъ за частнитѣ задължения не е много лесно разрешимъ, толкова повече, че, споредъ една статистика, публикувана напоследъкъ, общата сума на задълженията е възлизала, въ 1932 на 16,000,000,000 лева, отъ които 6,100,000,000 лева за земеделцитѣ, 8,000,000,000 за търговцитѣ, индустриалцитѣ и занаятчиитѣ и 2,000,000,000 лева, за свободнитѣ професии.

Д-ръ А. Д. Дамяновъ.

— На 17 ноември т. г. въ Вашингтонъ, С. А. Щати-се състоялъ третиятъ международенъ конгресъ за Ръориховия пактъ и знамето на мира. На 1929 г. Н. Ръорихъ даде идеята и създаде знаме на мира, което ще се вѣе надъ паметници, музеи, черкви, университети и други подобни културни учреждения въ време на война и въ мирно време и ще бжде една закрила противъ евентуални разрушения. Конгресътъ станалъ подъ покровителството на музея Ръорихъ въ Ню-Йоркъ. Участвували сж представители на 19 страни. Между тѣхъ Гърция, Югославия, Италия, Нидерландия и Турция участвували съ наблюдатели само.

— Група пражки книжовници и професори-слависти взели инициативата да уредятъ въ Прага, въ началото на идния месецъ януарий, изложба на българската книга. Освенъ издадени въ последно време български книги, ще бждатъ изложени и намиращитѣ се по всички пражки библиотеки стари български ржкописи, документи, книги и др.

Това ще бжде, безъ съмнение, единъ добъръ случай чешкото общество да се запознае още по-добре съ културнитѣ прояви на българския духъ.



Карлъ Темпелъ. *Ленинъ противъ Христа.* София 1933 г. Стр. 43. Цена 5 лв. Превелъ отъ нѣмски Д-ръ К. Марковъ. Тази книжка е № 3 отъ „Библиотека Истина“, издавана отъ Св. Синодъ. Представява съкратенъ преводъ на книгата на Карлъ Темпелъ подъ сжщото заглавие. Посочена е появата и развитието на безбожническия интернационалъ, болшевишкото учение като основа на безбожническото движение, учението на болшевишката за религията. Разкрита е невъзможността на философския материализъмъ и на икономическия материализъмъ. Книжката е интересна и полезна: на непредубедения читателъ тя дава основания за закрила на религията, а у предубедения — буди размисълъ.

Преводачът заслужава всъща похвала, а книгата — широко разпространение.

Свещ. Б. И. Гешаковъ. *Съ слово и кръстъ въ името на Бога. София 1933 г. Стр. 40. Цена 10 лв.* Тази спретната книжка съдържа 17 стихотворения и 5 разкази на библейски теми. Написана е съ топлинота и вглъбеност. Лжха отъ нея искреностъ и чиста религиозностъ. Библейскитѣ събития оживяватъ, завладяватъ съзнанието, печелятъ сърдцата.

Тази книжка трѣбва да бѣде прочетена отъ всички. Намира се за проданъ въ всички книжарници въ София.

Свещ. Хараламби Караламбевъ. *Владиката и вдовецѣтъ свещеникъ. Разказъ, София 1933 г. Стр. 88. Цена 12 лв.* Отъ наболѣла душа сж се изтрѣгнали изгарящи думи за трагедията на овдовѣлия свещеникъ. Тѣхъ о. Хараламби Караламбевъ съ умѣние е предалъ въ своя разказъ „Владиката и вдовецѣтъ свещеникъ“. Самотността и нейнитѣ последици сж обрисувани ярко, будятъ размисълъ и изтрѣгватъ сълизи. Цѣлитъ разказъ нашепва за налагащата се потрѣба да се потърсятъ пжтища, за да се смекчи скръбната преживелища на овдовѣлия свещеникъ.

Книгата се изписва отъ автора, София, бул. „Дондуковъ“, № 56.

Източни приказки. Преразказани отъ Николай Райновъ. Стр. 112. Издание на Ст. Атанасовъ, София, ул. „Н. Рилски“ № 36. Този сборникъ е № 18 отъ библиотеката „Приказки отъ цѣль свѣтъ“, която до сега е дала най-хубавитѣ приказки на всички народи, преразказани на чистъ и хубавъ български езикъ отъ Ник. Райновъ. Тия приказки се четатъ съ наслада и увлѣчение отъ всички възрасти. Тѣ сж едно голѣмо духовно съкровище, натрупао отъ всички народи, и всѣко българско дете трѣбва да вкуси отъ него.

Всѣки сборникъ струва 30 лева.

СЕДМИЧЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ НА СЪБИТИЯТА.

На 10 т. м. Тѣхни Величества Царьтъ и Царицата, придружени отъ князь Кирилъ и м-ръ председателя г. Мушановъ, заминаватъ за Бѣлградъ, кждето ще гостуватъ три дни на Югославянската кралска двойка. Въ Бѣлградъ се правятъ голѣми приготовления за посрѣщането на българскитѣ владетели.

Италия. Висшиятъ фашистки съветъ е решилъ Италия да се оттегли отъ Обществото на народитѣ, ако последното въ скоро време не бѣде реформирано, като се измѣнятъ неговитѣ цели и задачи.

Въ в. „Финаншълъ Таймсъ“, Лондонъ, англичанинътъ Валтеръ Микинъ, който посети наскоро България, говори възторжено за страната ни и българ. народъ, като подчертава, че за да има миръ на Балканитѣ, трѣбва да се даде пълна автономия на Македония.

Съед. Щати. На 6 т. м. въ Щатитѣ официално се дигна отъ правителството алкохолната забрана. Привърженицитѣ на новия режимъ презъ цѣлия денъ сж гуляли и празнували тържествено позволенieto да се употребяватъ спиртни питиета.

Австрия Католическиятъ епископъ издаде нареждане до всички свещеници, които заематъ депутатски мандати или други мѣста въ политическитѣ институти, да се откажатъ отъ тѣхъ и да депозиратъ праткитѣ си.

Атина, Споредъ съобщенията на вестницитѣ, членоветѣ на гърцко-българската комисия сж почнали днесъ разглеждането на главнитѣ въпроси, които съставятъ основата на спора между България и Гърция.



I. У насъ.

Среща на Намѣстникъ-Председателя съ министри. На 30 ноември т. г. Негово Високопреосвещенство св. Видинскиятъ митрополитъ г. Неофитъ, Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ, посети въ Народното събрание г. г. министритѣ Ст. Стефановъ и Ст. Костурковъ, съ които е конфериралъ по нѣкои църковни въпроси.

Патронниятъ празникъ на Университета. Въ петъкъ, на 8. т. м., денътъ на Св. Климента Охридски, Софийскиятъ държавенъ университетъ отпразнува своя патроненъ празникъ. По тоя случай въ 10¹/₂ часа сутринта въ Народния театъръ бѣ устроено тържествено събрание, на което стана представянето на новия ректоръ г. Д-ръ Л. Диковъ.

Прижтствуваха Тѣхни Величества Царьтъ и Царицата, г. г. министритѣ, начело съ министъръ-председателя г. Н. Мушановъ, Тѣхни Високи Преосвещенства митрополититѣ св. Видинскиятъ г. Неофитъ, Нам.-Председателъ на Св. Синодъ, св. Неврокопскиятъ г. Макарий, св. Софийскиятъ г. Стефанъ, св. Търновскиятъ г. Филипъ, св. Сливенскиятъ г. Иларионъ, св. Доростолскиятъ и Червенски г. Михаилъ и св. Врачанскиятъ г. Паисий Тѣхни Преосвещенства епископитѣ св. Стобийскиятъ Борисъ и св. Знеполскиятъ Софроний, общественици, професори, официални лица, студенти и др.

Проректорътъ г. проф. З. Караоглановъ прочете отчета на Университета за миналата година, а новиятъ ректоръ прочете своята академична речъ на тема: „Правната норма и частната воля.“

Празникътъ на православната християнска младежъ. Миналия понеделникъ, на 4 т. м., е билъ отпразнуванъ най-тържествено въ цѣлото Царство празникътъ на православната християнска младежъ.

По тоя случай сж щя денъ, въ 6¹/₂ часа вечерта, въ голѣмия салонъ на Военния клубъ, по инициативата на св. Софийска Митрополия и подъ председателството на Негово Високопреосвещенство св. Софийския митрополитъ г. Стефанъ, бѣ устроено тържествено събрание съ литературно-музикална забава. Последното бѣ открито и закрито отъ Високопреосвещенный Стефана, който съ силни думи изтъкна значението на празника и посочи на младежта пжта, който води къмъ Христа и Неговата Църква.

Следъ това г. Хр. Поповъ изнесе много съдържателна сказка на тема: „Какъ да спасимъ нашитѣ деца“.

Събранието бѣ отлично посетено. Прижтствуваха Тѣхни Високи Преосвещенства митрополититѣ св. Видинскиятъ г. Неофитъ, св. Доростолскиятъ и Червенски г. Михаилъ и св. Врачанскиятъ г. Паисий, Тѣхни Преосвещенства епископитѣ св. Стобийскиятъ Борисъ, св. Знеполскиятъ Софроний и св. Траянополскиятъ Антимъ, свещеници, учители, ученици и граждани.

По случай празника Св. Синодъ издаде два хвърчащи листа, всѣки въ по 50,000 екз., които сж били разпрѣснати между младежта изъ цѣлата страна.

Панихида. На 3 т. м., въ недѣля, въ Синодалния параклисъ, следъ Божествената литургия, бѣ отслужена отъ Негово Високопреосвещенство св. Видинския митрополитъ г. Неофитъ, Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ, въ съслужение съ Негово Преосвещенство св. Стобийския епископъ Борисъ и Н. В. Преподобие Архимандритъ Кирилъ, панихида за Хаджи Гену и Ана Губидѣлникови, родители на г. Г. Губидѣлниковъ, главенъ директоръ на Българската Търговска Банка. Послениятъ е внесълъ една голѣма сума и Св. Синодъ е учредилъ на името на покойнитъ му родители фондъ „Ана и Гену Поклоникъ“, ежегоднитъ-приходи отъ който ще се употребяватъ за подпомагане на бедни, но трудолюбиви ученици отъ духовнитъ училища.

Поднасяне отговора на Тронното слово. На 29 ноемврий т. г. делегация отъ Народното събрание поднесе на Негово Величество Царя отговора на Тронното слово. По тоя случай Негово Величество е произнесълъ речъ, въ която, между другото, е изказалъ пожелание за „рационални реформи, ефикасни мѣроприятия и активна творческа дейностъ. . . всѣки да изпълни дълга си къмъ народа, съзнаващъ отговорността си предъ отечеството, като оправдае възлаганитъ върху него надежди; да се действава съ сплотеностъ и единомислие, разумъ, търпимостъ и преемственостъ по голѣмитъ въпроси, като се дадатъ всички необходими жертви, за да се запазятъ силитъ на нацията и престижътъ на държавата; да се подкрепятъ стопански слабитъ слоеве, да се възнагради по-добре трудътъ, да се поощри производството и облекчи безработицата, да се насърди държавния служителъ, като му се гарантира стабилитетъ и справедливостъ, да се обнадеждатъ всички наши стопански ратници“.

II Въ чужбина.

Ромънска църква. На конгреса на ромънскитъ православни мисионери, състоялъ се на 29-31. X, и т. г., въ Кишиневъ, били съобщени погресващи факти за безпавието и нѣмотията на православнитъ пастири въ Русия. Епископъ Титъ, викарий на патриарха, направилъ следното предложени: „Да дадемъ ние, Ромънската църква и духовенство, действителна подкрепа на православнитъ свещеници въ Съветска Русия, осждени, тѣ и децата имъ, на просия и гладъ. Въ Съветска Русия тѣ нѣматъ дори правото на трудъ и сж единственитъ неподпомогнати отъ никого и отъ никжде. Червениятъ Кръстъ предлага да пренарати паричната помощъ или такъва въ продукти, съ каквато ги бихме улеснили ние отъ Ромъния. Колкото и малка да бжде помощта, тя ще се види извънредно голѣма, поради нравствената си основа на християнска солидарностъ и любовъ.“

Преосвещеный Титъ се задължилъ да дава, докато трае разрухата въ Русия, 1000 (хиляда) лей месечно, въ полза на православнитъ пастири въ Русия. А конгресътъ взелъ решение, православното духовенство въ Румъния да отдѣля 1% отъ мизерната си заплата за подпомагане на православнитъ пастири въ Русия.

— Отъ 29 X, до 1. XI, въ Кишиневъ се е състоялъ съборъ на мисионери. Четени сж следнитъ реферати: 1) Еп. Титъ Симедрия — „Мисионерска проблема и социални проблеми“; Проф. Н. Крайнинъ — „Секти и съвременни мистични движения“; 3) Проф. Савинъ — „Опасността отъ атеизма и мѣрки за борба съ него“; 4) Еп. Григорий — „Мирски (лаически) апостолатъ“; 5) Арх. Скрибанъ — „За мисията“; 6) Свещ. Пулюлъ — „Противоцърковни движения въ Бу-

ковина“; 7) Свещ. Сецашъ — „Мисионерски методи“; 8) Свещ. Цугуй — „Организация на ромънската православна мисия“ и др

— Адвентиститъ сж имали конгресъ въ Плоещъ. Наброяватъ вече 1982 редовни члена.

Естонска църква. Преди 1 месецъ е открита духовна семинария при Печерския успенски манастиръ. Приети сж 10 възпитаници. До сега Естонското православно духовенство е получавало богословското си образование само въ Богословския факултетъ при Дерптския университетъ.

Митрополитъ Сергей, замѣстникъ на московския мѣстопазителъ на патриарха, е назначилъ за управляващъ Руската северо-американска православна епархия архиепископъ Вениаминъ. Цѣли 5 години е продължавало дѣлото згвездено противъ досегашния управляващъ Р. С. Ам. прав. епархия епископъ Платонъ.

Литовска епархия. При катедралния храмъ въ Каунасъ е организирано *Благовещенско сестринско сдружение*. Поставило си е задачи: 1) да се грижи за украсата и чистотата на храмовете и гробищата; 2) да спомага за религиозно-нравствената просвѣта на православнитъ християни.

Иерусалимска църква. Православнитъ арабски свещеници сж решили на конгреса си въ Витлеемъ енергично да протестираатъ, задето върховниятъ комисаръ на Палестина не е поискалъ мнението на арабския клиръ по проектоустава за избиране на новъ патриархъ. Съ проектоустава се покровителствували гърцитъ, а православнитъ араби се напълно отстранявали отъ участие въ живота на Църквата.

500 лева възнаграждение ще получи този свещеникъ или църков. служителъ, който съ положителностъ установи датата и енорията, въ която е погребанъ починалиятъ Димо или Деню Русевъ Колевъ. Предполага се да е живѣлъ въ край Дунавски градъ или село между 1885 — 1913 год. Занимавалъ се е съ хлѣбарство. За сведение — Кръсто Костовъ, архиеп. намѣстн. Габрово.

1—2906—1

Благодарностъ. Настоятелството при църквата св. „Арх. Михаилъ“ с. Карамусалъ, Т. Пазарджишко, сърдечно благодари на Бр. П. Младенови въ лицето П. Младеновъ отъ София за доброволната помощъ (подаржкъ) хиляда лева на църквата, по случай освещаването на голѣмия имъ гроздовъ и виненъ складъ, построенъ въ селото ни.

Богъ да възнагради стократно дарителитъ. Тѣхниятъ даръ дано стане примѣръ за подражание.

Председателъ: свещ. Хр. Ан. Поповъ.

Касиеръ: Ал. Ст. Кръстевъ.

с. Карамусалъ, 22 XI, 1933 год.

1—2912—1

Камбани църковни, училищни, свѣщници
първокачествени!

Винаги при Георги Д. Алексиевъ и Синове

Булевардъ Драгоманъ, № 24, София.

Цени намалени.

Искайте безплатно каталога ни!

1—2911—1

